

Часи кінця правління королеви Вікторії...

У напівтемній галереї музею було багато химерних та бен-тежних експонатів. Однак жоден із них не лякав так сильно, як жінка, що розпростерлася на мармуровій підлозі в калюжі крові.

Над жінкою схилилася зловісна постать якогось чоловіка. Настінні ліхтарі були відрегульовані так, що ледь мерехтіли, але все одно світла було достатньо, щоб розгледіти силует незнайомця в довгому пальті до п'ят. Широкий комір, піднятий угору, частково закривав його профіль.

Леона Г'юїт мала лише частку секунди, щоб закарбувати у свідомості цю жахливу сцену. Вона якраз обігнула масивну камінну статую якоїсь міфічної крилатої потвори. Убрана, як чоловік-лакей, із чоловічою перукою на голові, вона рухалася прудко, похапцем, намагаючись якомога швидше знайти кристал. І за інерцією вискочила прямісінько на чоловіка, що стояв над тілом жінки.

Він рвучко обернувся, змахнувши, немов чорним крилом, довгою полою свого пальта.

Леона відчайдушно спробувала змінити напрям свого руху, але було вже запізно. Незнайомець спіймав її так легко, наче вона була коханкою, що сама прагнула його обіймів, коханкою, на яку він чекав із великим нетерпінням.

— Тихо! — ледь чутно прошепотів чоловік їй у вухо. — Не рухайтесь.

Леону зупинив не сам наказ, а його інтонація. Потужна енергія пульсувала в кожному слові, заповнюючи її відчуття, немов величезна океанська хвиля. Немов якийсь схиблений лікар впорснув невідомий препарат просто їй у вену, і той

препарат був досить сильним, щоб паралізувати її волю. Одначе страх, що захлеснув її лише мить тому, магічним чином зник.

— Мовчіть і не рухайтесь до моїх подальших розпоряджень.

Голос незнайомця був неначе моторошний і водночас збуджуючий голос самої природи. Цей голос кинув Леону у вир химерного просторового виміру. Приглушені звуки п'яного сміху та музики з вечірки, що тривала двома поверхами нижче, зблякли і розтанули в темряві ночі. Вона опинилася в якомусь іншому місці, де не було нічого значущого, окрім голосу.

Голос. Він вкинув її у дивовижний мрійливо-сонний стан. А про сні та мрії Леона знала все.

Та усвідомлення реальності блискавкою пронизало її транс. Поневолювач явно користувався якоюсь надприродною енергією, щоб контролювати її дії. Чому ж тоді вона стоїть — пасивно й непорушно? Вона мусить боротися за своє життя. І вона буде боротися.

Леона зібрала до купи свою волю і почуття, як вона робила це тоді, коли спрямовувала енергію через магічний кристал. Хвилеподібне відчуття нереальності враз розбилосся на тисячі блискучих друзок. Леона миттю звільнилася від дивних чарів, але не могла звільнитися від цупких обіймів незнайомця, який міцно притиснув її до себе. Це було все одно, що стояти прикутою ланцюгом до скелі.

— Чорт забирай! — промимрив чоловік. — Так ви — жінка!

Реальність, страх і приглушені звуки вечірки — усе це враз хлинуло бурхливим потоком у свідомість Леони. І вона почала несамовито пручатися. Перука сповзла вперед і частково засліпила її, затуливши одне око.

Чоловік затиснув їй рот рукою і ще міцніше притягнув до себе.

— Не знаю, як вам вдалося уникнути гіпнозу, але краще мовчіть, якщо не хочете, щоб ця ніч стала для вас останньою.

Голос незнайомця змінився. У ньому й досі звучали низькі спонукальні нотки, але слова вже не бриніли тією пронизуючою енергією, котра на якусь мить перетворила Леону на статую. Вочевидь, чоловік полишив спроби взяти її під контроль

за допомогою своєї ментальної енергії. Натомість він робив це більш традиційним способом: використовував ту фізичну перевагу, якою наділила природа осіб чоловічої статі.

Леона спробувала хвицнути свого поневолювача ногою, але її черевик послизнувся на чомусь липкому. О Господи, кров! Вона промахнулася, але носком черевика вдарила якийсь невеличкий предмет на підлозі біля трупа. І почула, як той предмет зацокотів по кам'яних плитах підлоги.

— Прокляття! Хтось іде знизу сюди! — стривожено прошепотів чоловік їй на вухо. — Ви що, не чуєте кроків? Якщо нас побачать, то живими звідси ми не виберемося.

Від суворої певності його слів Леона раптом відчула непевність і розгубленість.

— Цю жінку вбив не я, — дуже тихо додав незнайомиць, немов читаючи думки Леони. — Однак убивця, без сумніву, і досі перебуває в цьому будинку. Мабуть, це саме він повертається, щоб замести сліди злочину.

Леона відчула, що повірила незнайомцю, і зовсім не тому, що він її знову загипнотизував. Усе пояснювалося простою та суворою логікою. Якби цей чоловік дійсно був убивцем, то давно б уже перерізав їй горло. І лежала б вона поруч із убитою жінкою в калюжі крові.

Леона припинила пручатися.

— Нарешті ви виявили ознаки розуму, — пробурмотів незнайомиць.

І тут Леона почула кроки. Хтось і справді піднімався сходами до галереї. Якщо не убивця, то, можливо, хтось із гостей. Та хоч би хто це був, він, скоріш за все, буде сильно напідпитку. Цього вечора в лорда Делбріджа зібралося багато його приятелів. Гулянки, що він їх улаштовував, були відомі не лише вишуканими стравами та прекрасним вином, що лилося рікою, а й зграями елегантно вдягнених повій, спеціально запрошуваних до оказії.

Поневолювач обережно прибрав руку з рота Леони. Коли ж вона не зробила спроби вирватися, він зовсім відпустив її. Леона відразу ж поправила перуку, щоб мати змогу добре бачити.

Пальці незнайомця обценьками стиснули їй зап'ястя. Мить — і він уже тягнув її геть від трупа, у затінок якогось величезного предмета, який виявився кам'яним столом на масивному постаменті.

На півдорозі чоловік на мить зупинився — якраз задосить для того, щоб підібрати з долівки той маленький предмет, що його хвицнула черевиком Леона хвилину тому. Укинувши цей предмет у кишеню, він заштовхав її у проміжок поміж столом та стіною.

Зачепившись спиною об край столу, Леона несподівано відчула, як крізь неї проскочив заряд негативної енергії. Вона мимовільно відсахнулася, а потім придивилася. У слабкому світлі можна було розібрати якісь заглибини, викарбувані в столі. Здригнувшись, Леона збагнула, що то був не простий стіл, а старовинний вівтар, який використовувався для нечестивих цілей. Їй вже довелося відчутти схожі розряди негативної енергії від деяких експонатів приватного музею лорда Делбріджа. Здавалося, вся галерея повнилася бентежними флюїдами, від яких у Леони по шкірі повзли мурашки.

Кроки чулися вже неподалік: хтось завернув із верхньої площадки сходів у галерею.

— Молі, де ти? — спитав п'яний чоловічий голос. — Де ти, моя кицю? Вибач, що я трохи спізнився. Трохи затримався в картярській кімнаті. Але я про тебе не забув.

Леона відчула, як рука незнайомця обхопила її ще міцніше. Вона здогадалася, що він відчув її мимовільне тремтіння. Не надто церемонячись, чоловік заштовхнув її далі — під захисток кам'яного столу.

Пригнувшись поруч, він витяг із кишені якийсь предмет. Леоні раптом дуже закортіло, щоб то був пістоль.

Кроки наближались. Ще мить — і той, хто прийшов знизу, неодмінно наштовхнеться на мертву жінку.

— Молі! — гукнув чоловік, цього разу вже з легким роздратуванням. — Куди ти в біса поділася, моя дурненька дівчинко? Сьогодні я не в гуморі грати в піжмурки.

Виявляється, вбита жінка зайшла до галереї на побачення. Її коханець спізнився і ось-ось мав на неї нашттовхнутися.

Кроки завмерли.

— Молі? — спантеличено спитав чоловік. — Що ти там робиш на підлозі? Ми ж можемо знайти набагато зручніше місце, щоб прилягти. Слухай, я не розумію... *О чорт!*

Леона почула придушений розпачливий зойк, а потім похапливе тупотіння. То невдаха-коханець перелякано кинувся назад, до парадних сходів. Коли він пробігав повз один із ліхтарів, то його мерехтливий силует на стіні нагадав Леоні виставу в театрі тіней.

Раптом чоловік у чорному пальті прудко скочив на ноги. Леона на мить отетеріла: що він собі надумав?! Вона спробувала вхопити незнайомця за руку, щоб утримати його біля себе, але той вже рушив, вислизнувши із захистку моторошного вівтаря. Леона здогадалася, що незнайомиць збирається перейняти нажаханого коханця.

Він здурів, подумала вона. Утікач неодмінно подумає, що перед ним — убивець. І обов'язково заверещить із переляку, а Делбрідж, слуги та гості, зачувши вереск, кинуться нагору, до музею. Леона вже приготувалася до стрімкої втечі службовими сходами. Потім їй на думку спав іще один план: може, було б краще почекати, а потім змішатися з прибіглим натовпом.

Поки Леона вирішувала, як їй учинити, почувся голос чоловіка в чорному пальті. Він промовляв з тією самою дивовижною інтонацією, яка кілька хвилин тому тимчасово позбавила її здатності рухатися.

— Спиніться! — наказав незнайомиць низьким розкотистим тоном, у якому вібривала невидима енергія. — Не рухайтесь.

Наказ вплинув на біжучу постать майже миттєво. Чоловік різко зупинився, гойднувся й заляк на місці.

Гіпноз! — збагнула нарешті Леона. Чоловік у чорному пальті був потужним гіпнотизером, який незбагненним чином наповнював свої слова нездоланною фізичною енергією.